

har sat sine klare spor. Det manglede også bare andet, for denne turnusundersøgelse var meget interessant og relevant. Den satte fingeren på en række ømme punkter. Det skal jeg ikke stå og udbrede mig om, men alene fastslå, at vi nu er endt med en aftale, der giver en bedre ressourcenyttelse af de milliarder – næsten 5 milliarder – som afsættes til politiet år for år, samtidig med at der foretages en vis besparelse, hvor disse penge, hvis vi ser det over den periode, vi taler om, skal kanaliseres over til kriminalforsorgen og domstolene.

Det er den struktur, det er det skelet, og det er den strategi, vi meget gerne fra Det Radikale Venstres side så opfyldt på området. Og vi kan da også fastslå, at det er endt sådan. Vi vil dog også godt erkende, at vi gerne havde set tendensen manifesteret endnu klarere, men det var der altså ikke i tilstrækkeligt omfang stemmer og opbakning til.

Men vi er også her endt et ganske forsvarligt sted, og jeg vil især hæfte mig ved det princip, som nu for første gang i mange år bliver respekteret. Der står nemlig i bilag 5 til finansaftalen:

»Inden for disse rammer« – nemlig politiets bevillingsmæssige rammer – »fastlægger politiet i overensstemmelse med moderne personaleledelse selv størrelsen og sammensætningen af politiets personale og øvrige driftsudgifter med henblik på en så effektiv og hensigtsmæssig varetagelse af politiets samlede virksomhed som muligt.«

Vi har ellers i de tidligere år fastlagt præcise tal for, hvor mange politibetjente der skulle være i Danmark, men noget af det, som turnusundersøgelsen satte en tyk streg under uden nogen form for svinkeærinder, var, at dette var en ganske uhensigtsmæssig fremgangsmåde, og at det naturligvis burde overlades til de ansvarlige inden for politiets egne rækker at fastlægge præcist, hvordan de ville opfylde de opgaver, som de bevilgende myndigheder – og det vil sige Folketinget og de politiske myndigheder, det vil sige Folketinget som lovgivende magt – fastsatte for politiets virksomhed. Og dér er vi endt.

Jeg skal ganske kort sige om kriminalforsorgen, at vi er meget tilfredse med, at vi enedes om, at vi først og fremmest skal satse på en bekæmpelse af narkoen i fængslerne, og at det især sker ved ansættelse af flere fængselsfunktionærer og ved bedre uddannelse. Og domstolene får altså også lidt flere ressourcer.

Så vi er endt med ikke bare et politiforlig, som tilfældet har været de sidste mange år, men med en aftale om justitsvæsenet, så man dér kan komme ind i mere stabile forhold og arbejde med flerårige rammer. Det er en tendens, vi meget gerne vil arbejde videre med i de kommende år.

For så vidt angår alle de andre ændringsforslag, skal jeg kort gentage, hvad jeg sagde i indledningen: Det Radikale Venstre kan ikke støtte dem. Nogle er mere sympatiske end andre, det skal vi ikke lægge skjul på, men der er omvendt også nogle blandt de sympatiske, som efter vores opfattelse ikke trækker i den rigtige samfundsøkonomiske retning, og derfor vil vi stemme imod alle de ændringsforslag, som ligger uden for forligsaftalen.

Kim Behnke (FP):

De, der sidder og skriver historiebøgerne, kan ved et simpelt kig på uret konstaterer, at årets debat om ændringsforslagene til finansloven unægtelig forløber noget hurtigere, end det plejer at være kutyme. Jeg er stødt på år, hvor der alene til Socialdemokratiets ordfører var 32 korte bemærkninger. Den oplevelse har vi ikke i år.

Vi har også oplevet en anden ting i år. Det er, at først på et meget, meget sent tidspunkt, nemlig så sent som i går, var regeringen i stand til at præsentere de sidste ændringsforslag, og det er jo efter Folketingets forretningsorden helt legitimt. Men jeg kan ikke lade være med i den forbindelse at komme med en bemærkning i betragtning af, i hvor mange år Fremskridtspartiet blev skøset for, at vores ændringsforslag til finansloven blev afleveret for sent, selv om vi vidste, at det ikke var for sent, da det var i overensstemmelse med Folketingets forretningsorden; det var bare senere, end man fra regeringen og andre partier valgte at komme med sine ændringsforslag.

Vi tager selvfølgelig også finansministerens seneste ændringsforslag med i vores overvejelser. Vores overvejelser på ændringsforslagsområdet vil resultere i, at af de 13 ændringsforslag fra SF, der er begæret til afstemning, da vil det være sådan, at vi kommer til at stemme nej til de 11 af dem, mens der er 2 af SF's ændringsforslag, som vi finder både sympatiske og korrekte. Det ene er et ændringsforslag om, at man skal stoppe det nuværende pengeforbrug på motorvejsbyggeriet. Vi mener ikke, at der i den danske økonomi er råd til, at vi har den udbygningstakt, som tilfældet er i øjeblikket på motorvejsområdet.